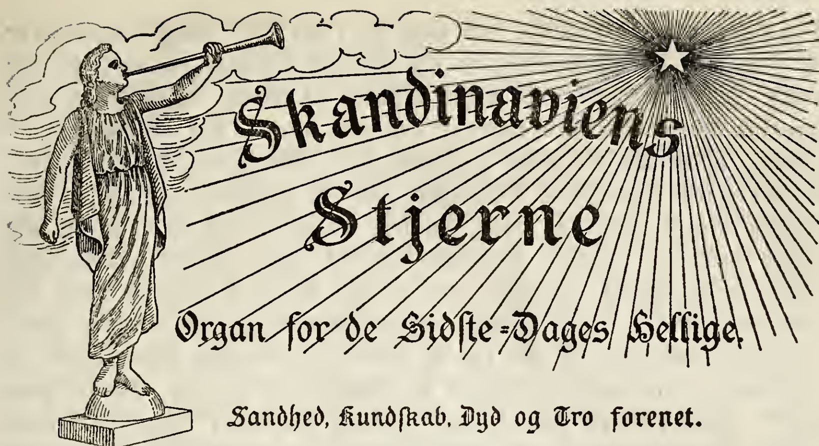

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3	1. Februar 1906.	55. Aargang

Tale af Apostel Reed Smoot,

holdt den 6. Oktober 1905 i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah.

Brødre og Søstre! jeg ønsker her at udtrykke min Taknemmelighed til min himmelske Fader for denne Anledning til at fremstaa for en stor Forsamling af Sidste-Dages Hellige, og til at kunne meddele dem, i den korte Tid, som er overladt mig til Afbenyttelse, nogle af mine Betragtninger under denne Konference. Jeg er særdeles taknemmelig for at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og for den Stilling, som jeg indtager i Verden som Repræsentant for Kirken og dette Folk; og „jeg skammer mig ikke ved Jesu Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse.“ Jeg tror med al den Sjæleevne og Forstand, som Gud har skænket mig, at dette er hans Værk, og at det er beregnet paa at genløse Jorden, at bringe mere Lys til dens Indvaanere, at forbedre Menneskene, og at gøre denne Planet skikket og beredt for vor Frelsers og Herres anden Tilkommelse.

Jeg har haft megen Glæde i at besøge forskellige Egne af vor Stat og komme i Berørelse med Befolkningen, og se hvorledes de befinde sig i timelig Henseende, og lægge Mærke til deres Hengivenhed for Guds Værk. Da Broder John Henry Smith omtalte de tilstedeværende graahærdige Mænds og Kvinders Hengivenhed, blev mit Hjerte rørt, og jeg kan tilføje, at det ikke blot ere de gamle, som ere hengivne til dette Værk, men at ogsaa de unge, saavidt jeg kan bedømme dem, ere ligesaa hengivne og tro til Kirkens Autoriter og Institutioner, som vore Fædre have vist sig og ere endnu den Dag i Dag. Vore Brødre have bevidnet

den Hengivenhed og Tillid, som viser sig i vor Kirke imod Autoriteterne og især mod Præsidentskabet, og jeg bevidner ligeledes for eder og alle andre, at dette Guds store Værk bestyres af ærlige, oprigtige og gudfrygtige Mænd. Vi blive angrebne fra alle Kanter. Der er mange, som paastaa, at de ikke ere fjendtlig sindede mod „Mormonerne" som et Folk, ejheller imod Evangeliets Principper som de tro paa, men det er vore ledende Mænd, de have imod, og som de finde Fejl ved, og de søge derfor ogsaa at opvække Mistanke hos de Sidste-Dages Hellige imod vore ledende Mænd. Hvorfor have de saa meget at sige og skrive om Tiende? Hvorfor prøve de paa at faa eder til at tro, at hver Cent, som bliver indbetalt af eder for at fremme og opbygge Guds Værk, er i Hænderne paa uredelige Mænd og bliver brugt af dem, ikke for dette Værk, men for deres egen Fordel? Dersom jeg var i Stand til at naa enhver oprigtig Sidste-Dages Helligs Hjerte, og de vilde tro mig, enhver Sjæl, som hører mig nu, saa vilde jeg bevidne, at saavidt Kirkens Tiende angaar, saa bliver ikke en Cent misbrugt eller anvendt i andre Øjemed end de, som de vare bestemte for. O, hvor naturligt det er for vore Fjender at hitte paa noget, der kan have Udseende af Bevis, for at opvække Mistillid hos Folket og bringe dem til at apostasere. De tænke, at de have fundet et afgørende Bevis i det Brug, som bliver gjort af den indsamlede Tiende, og idet de henlede Folkets Opmærksomhed i den Retning, saa stole de især paa Folkets naturlige Egenkærlighed, som Støttepunkt; men den Onde veed nu, ligesaa godt, som nogensinde før, og maaske endogsaa bedre end vi, at dette Guds store og underfulde Værk bliver udspredt til fremmede Lande og rækker frem til Jordens yderste Egne. Det er derfor ikke at vente andet, end at Mørkets Tjenere ville raabe: Bedrageri! Bedrageri! Vi have faaet at høre, at Kirken bygger Forsamlingshuse og Missionshuse paa Øerne i Havet og i alle de større europæiske Lande. Respektable Lokaler til Gudsdyrkelse og Kontorer og Opholdssteder for Missionspræsidenterne ere ogsaa sikrede Kirken i nogle af vort eget Lands vigtigste Stæder. Djævelen ser dette, og ser ogsaa godt, at der maa gøres noget for, om muligt, at hindre dette Værks Fremgang, og at raabe „Bedrageri", „Bedrageri", er et af de Midler, han benytter i dette Øjemed. Paa den Maade tænker han at opvække Mistillid hos Folket; men han vil komme til kort i dette, ligesaa sikkert som Solen vil staa op i Morgen. Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige, som have Guds Aand hos sig, aldrig har haft mere Tillid til nogen Mand eller Samling af Mænd, end de have til Kirkens nuværende Præsidentskab. Jeg vilde ønske, at alle kunde forstaa Præsidentskabets Følelser og Tankegang, saa vel som alle andres, som i Ydmyghed søge at styre alt til det bedste for dette Folk. Jeg er overbevist om, at I da, dersom det var muligt, ikke blot vilde elske dem ligesaa meget, som I hidtil have gjort, men endnu mere; og at eders

Tillid til dem vilde bringe eder til altid at bede for dem og staa dem bi, saa vel som at nedbede Guds Velsignelse over dem, saa at de maa være i Stand til at udføre deres ansvarsfulde Kald i Forbindelse med denne Uddeling.

Der er nogle som have ytret sig om, at Præsidenten og hans Raadgivere ikke bestille noget, og at de ikke tage saa meget Hensyn til Herrens Værk, som de burde gøre. Dette kommer naturligvis fra den samme Kilde, som al Løgn og Bagvaskelse kommer. Jeg vilde ønske, at disse Mænd havde mere legemlig Kraft, end de have; thi jeg kan forsikre eder, at de have Brug for deres Sjæls- og Legemsstyrke til det yderste. Naar jeg kommer ind paa deres Kontor, saa ser jeg, at der flere Gange om Dagen bliver bragt dem næsten en Armfuld af Postsager, og jeg finder, at Præsident Winder, der nu er 83 Aar gammel, læser højt næsten hvert eneste Brev, og at Kirkens Præsident og hans Raadgivere tage i Betragtning og under Overvejelse enhver nok saa ringe Ting, som bliver indsendt til dem fra alle Dele af denne store Kirke. Med det samme jeg omtaler dette Emne, føler jeg mig tilskyndet til at anmode de Brødre, der have ansvarsfulde Stillinger i Kirken, saa vel som alle Medlemmer af Zions forskellige Staver om, at de, naar de skrive til Præsidentskabet, dersom det er absolut nødvendigt at skrive til dem, da ville skrive saa kortfattet, som det er muligt, men hellere slet ikke skrive, uden at det er nødvendigt. Jeg vil raade Folk til først at gaa til deres Biskop, og af ham faa den Vejledning, som de trænge til, og dersom han ikke kan tilfredsstille dem, da henvende sig til Stavens Præsidentskab, og dersom det endelig er nødvendigt at søge Raad og Vejledning hos Kirkens Første Præsidentskab, da at skrive til dem saa kortfattet som muligt; thi disse Brødre ere næsten overlæssede. Dette ønsker jeg at lægge Folket paa Hjerte, naar de skrive lange Breve til Præsidentskabet.

Jeg nærer fuldkommen Tillid til den største Del af Kirkens unge Mennesker om, at de forstaa, at Evangeliet er sandt. Da jeg selv er født under Evangeliets Pagt og vokset op blandt de Hellige, saa er jeg fuldkommen overbevist om, at de ikke ville lade sig forlede eller føre paa Afveje af falske Fremstillinger. Jeg er vis paa, at naar de tage Tid til Overvejelse, og sammenligne Nutidens Forhold med Fortidens, saa ville de sige, at for eget Vedkommende ville de forblive tro og hengivne til deres Fædre og Mødre, som gav dem Tilværelse.

Brødre og Søstre! jeg haaber, at I aldrig ville tabe Modet eller nogensinde tænke, at Gud vil forlade dette Folk; for det vil han ikke, saalænge vi ikke forsømme at bede til ham og af ganske Hjerte bestræbe os paa at gøre hans Villie, ifølge det Lys og Forstand, han har skænket os. Jeg har i den senere Tid tænkt meget over Kirkens Historie, og undertiden har jeg undret mig over, om vor Stilling i Verden som et Folk er meget anderledes nu, end den har været fra Kirkens Begyndelse.

Naar jeg betragter Folket, saa forekommer det mig, at det med enkelte Undtagelser er ligesom det altid har været. Naar Kirken gør Fremgang, og den Onde ser, at Guds Værk skrider lidt raskere fremad end sædvanlig, saa faar han ogsaa travlt. Jeg læser her Herrens Ord til Profeten Joseph, medens han var indespærret i Liberty Fængslet, i Clay County, Missouri, i Marts Maaned 1839. Den Gang saa det meget mørkt ud for ham. Han, som var Guds Profet, blev tragtet efter Livet paa alle Maader, og han var anklaget og beskyldt for næsten alle tænkelige Forbrydelser. Han følte meget nedtrykt i Sindet, og undredes over, hvorfor disse Genvordigher skulde ramme en Mand, som kun bestræbte sig paa at tjene Herren, og medens han var i en saadan nedtrykt Sindsstemning, skete Herrens Ord til ham saaledes:

„Og om du bliver nedkastet i en Grube, eller falder i Morderes Hænder, og der fældes Dødsdom over dig; om du kastes i Dybet; om de skummende Bølger slaa an imod dig; om heftige Vinde blive dine Fjender; om Himlen overtrækkes med et dybt Mørke; om alle Elementerne forene sig i at spærre dig din Vej; og fremfor alt, om Helvedes Gab aabner sig for at sluge dig, da veed du, min Søn, at alle disse Ting skulle give dig Erfaring og tjene dig tilgode.

Jeg tror af ganske Hjerte, at vore Prøvelser blive os tilskikkede i samme Hensigt. Vi skulle være et prøvet Folk. Vi skulle maaske prøves tre Gange ligesom de Hellige i gamle Dage. Jeg tror at alle Prøvelser blive os tilskikkede for at give os Erfaring, ligesom Herren tillod det at ske med Joseph i Kirkens tidlige Dage. Paa samme Tid sagde Herren til ham:

„Dit Folk skal aldrig blive sat op imod dig formedelst Forræderes Udsagn"; og jeg siger til Dem, Præsident Joseph F. Smith, at de Hellige i denne store Forsamling, der kun repræsentere en Del af Befolkningen, hvor de høre hjemme, aldrig ville blive vendte imod Dem, formedelst Forræderes Udsagn.

Brødre og Søstre! alt, hvad jeg bryder mig om, er, at vi maa leve saaledes, som Gud ønsker, at vi skulle leve — iagttage alt hvad Gud har paalagt os og opfylde enhver Pligt, som paahviler os, da vil alt gaa godt, saa sandt som han har talet fra Himlen. Naar jeg er ude paa Rejse iblandt Folket og ser deres Hengivenhed og Kærlighed for Sandheden, føler jeg af ganske Hjerte at ville sige: Gud velsigne de Sidste-Dages Hellige i alle deres Bestræbelser, Gud velsigne dem med et kraftigt Vidnesbyrd, saa at de altid maa kende den gode Hyrdes Røst; og jeg er overbevist om, at de vilde kende den, ihvad der end sker, eller hvem der end kommer iblandt os af den Mening, at der vil ske et Frafald fra Kirken, og at de ville være i Stand til at bringe de afvegne tilbage. Jeg kan bevidne for eder, at Folket aldrig bar kraftigere Vidnesbyrd og udviste større Hengivenhed for vor himmelske Fader og hans

Værk, end de vise i Dag. Jeg vidner for eder, at dette Værk er af Gud, og han vil bringe det sejrende frem gennem alle Prøver. Vi ville forblive tro til det og dets Interesser, og vi ville understøtte ethvert Foretagende, som har til Hensigt at fremme Menneskenes Vel. Vi ville vedblive at være gode Borgere i denne Nation; vi ville understøtte og bede for den; vi ville være tro Mænd og Kvinder mod vor Kirke, vort Land og vor Gud. Jeg beder, at Gud vil velsigne eder, i Jesu Navn, Amen.

Profeten Josephs Smiths Almindeliggørelser.

(Af Ældste B. H. Roberts.)

I denne Artikel tilskriver jeg saadanne Almindeliggørelser, som forekomme i Mormons Bog og i Aabenbaringerne nedskrevne i Pagtens Bog, saa vel som dem man kan hente fra Profeten Joseph Smiths Prædikener, at være hans egne, efterdi det var ham, som gav dem til Verden, endskønt deres Oprindelse maa tilskrives guddommelig Inspiration. For ogsaa at undgaa Forklaringer, der vilde optage for megen Plads, vil jeg i enkelte Tilfælde maaske forandre hans Sprogbrug lidt, for derved nærmere at beholde Almindeliggørelsens Form, end vilde synes ved at bruge akkurat hans egne Udtryk i Fremstillingen af adskillige Principper. Saaledes samler jeg nogle af hans Udtalelser i Grupper, efter det Princip de fremstille:

„Gud selv har været som vi nu ere; og han er en ophøjet Mand; thi Adam blev skabt efter hans Lignelse, i hans Billede, i Guds Billede.“(a)

„Det er Evangeliets første Princip at kende med Bestemthed Guds Beskaffenhed, og at vide at vi kunne samtale med ham, som en Mand taler med en anden.“

„Jesus vandrer i sin Faders Fodspor og arver, hvad Faderen før var i Besiddelse af; og saaledes herliggøres og ophøjes Faderen ved sine Børns Saliggørelse og Ophøjelse.“

„Jesus var hos sin Fader i Begyndelsen .... Mennesket var ligeledes hos Gud i Begyndelsen. Forstand og Kundskab, eller med andre Ord Sandhedens Lys blev ikke skabt, ejheller kan.“

„Aanden, som er i Mennesket, er ikke et skabt Væsen; det var fra Evighed af og vil eksistere til evig Tid. Det, som er skabt, kan ikke vare evigt.“

„Adam faldt, saa at Menneskeslægten maatte blive, og Menneskene ere til for at de maatte blive saliggjorte.“

„Hvert Menneske, hvis Aand ikke annammer Lyset, (som tilbydes), er under Fordømmelse, thi i Mennesket er Aand."

„Elementerne ere evige; Aand og Element uadskillelig forenede opnaa en Fylde af Herlighed; og naar de ere adskilte kunne de ikke opnaa en Fylde af Lyksalighed." (b.)

„Elementerne er Guds Tabernakel, ja, Mennesket er Guds Tabernakel — ja hans Tempel."

„Aanden og Legemet udgøre den menneskelige Sjæl; og Opstandelsen er Sjælens Forløsning."

„Om Mennesket vil komme til Gud, vil han vise det dets Skrøbeligheder; Gud giver Mennesker Skrøbeligheder paa det, de maa blive ydmyge; og hans Naade er tilstrækkelig for enhver, som vil ydmyge sig for ham."

„Det er umuligt for Mennesket at opnaa Frelse i sin Uvidenhed."

„Al Kundskab, vi opnaa i dette Liv, vil følge med os i Opstandelsen. Og hvis nogen opnaar større Lys og Kundskab i dette Liv formedelst sin Flid og Lydighed end en anden, vil han have saa meget Fortrin for den anden i det tilkommende Liv."

„Der er en Lov uigenkaldelig fastslaaet i Himlen, før Jordens Grundvold blev lagt, hvorpaa enhver Velsignelse beror; og naar vi faa nogen som helst Velsignelse fra Gud, er det formedelst Lydighed mod den Lov, paa hvilken den er betinget."

„Der er intet Rum, hvor der ikke er noget Rige, og intet Rige, hvor der intet Rum er." (c.)

„Ethvert Rige har sine Love, og enhver Lov er begrænset og betinget." (d.)

„Sandhed er Kundskab om Ting, som de i Virkeligheden ere, og som de vare, og som de ville blive."

Disse ere langt fra alle de Almindeliggørelser, der kunne opsamles fra Profetens Udtalelser; men jeg anser dem dog som de vigtigste og mærkeligste betragtet som Visdomsytringer.

Eftersom Almindeliggørelse er det vanskeligste, — og jeg kunde ogsaa med Føje sige det farligste — en Profet eller anden dybttænkende kan befatte sig med, saa er det paa den anden Side det sikreste Bevis for Overvejelse og Ægthed i dennes Tanker, og for en klarsynet og sand Inspiration hos hin. Almindeliggørelser har nogen Lighed med Ordsprog og Tankesprog. De ere „Fornuftens Literatur", Udtalelser af „Rene ubetingede Sandheder". Deri ligger Vanskeligheden af deres Frembringelser og deres Værd som Bevis for Visdomsdybden hos den, som dannede dem. Ligeledes er det Bevis for guddommelig Inspiration hos den, som saaledes fremkom med Almindeliggørelser af Sandheder, der

laa udenfor hans egen menneskelige Forstand, og som var aldeles i Modstrid med hans daglige Omgivelser.

Disse Almindeliggørelser af Sandheden ere ejendommelige Joseph Smiths, mærkelig nok. De behandle de store Spørgsmaal, der opstaa i Menneskets Tanker, teologiske Spørgsmaal, Videnskabens og Filosofiens Opgaver. Den i dem synlige Visdom ligger sikkert udenfor Joseph Smiths medfødte Natur. Hans Omgivelser — den Aandstilstand, der herskede blandt hans Omgivne, kunde ikke lede ham til saadanne Tanker. Hans Almindeliggørelser, som vi ovenfor have angivet, ere af et højere end menneskeligt Udspring, udenfor hans Omgivelser — de høre ikke til hans Alder. De hidrøre udenfor hans Tids Teologi, Naturvidenskab, Moralitet og metafysiske Filosofi, og dog ere de ganske i Overensstemmelse med den stedse fremadskridende videnskabelige Tankegang i det sidst forløbne halve Aarhundrede. De ere derfor tydelige Beviser for, at denne Mand, Joseph Smith, besad en særdeles udmærket Fatteevne, ja af en saa overordentlig Natur, at den ikke kan tilskrives anden Grund, end en guddommelig Indflydelse paa hans Sind; — han var en Seer, en Profet, en Mand inspireret af Gud.

Anm.

(a) Præsident Lorenzo Snow inddrog denne Lære til følgende Aforisme: „Som Mennesket nu er, var Gud engang; som Gud nu er, kan Mennesket blive."

(b) Deraf kommer Menneskets jordiske Tilværelse, hvilken efter Opstandelsen ophører, fordi han da bliver uadskillelig forenet med Elementerne saaledes at der bliver et uforkrænkeligt Legeme, hvorigennem hans Aand virker, og i hvilken Tilstand han kan opnaa en Fylde af Lyksalighed.

(c) Ved „Regering" mener Profeten her Eksistens eller Bestanddele, der styres ved Love, det samme som at sige: „Der er intet Rum, hvori der ikke er Bestanddele; og der er ingen Bestanddele, hvor der intet Rum er." Stadfæstelsen af en forholdsvis Eksistens og ubegrænset Omfang af Rum og Bestanddele (som Profeten erklærede i 1832) var uden Tvivl, hvad de mest udmærkede Videnskabsmænd ventede at maatte kunne bevises.

(d) Dr. Henry Drummond i Indledningen til sin „Aandeverdenens naturlige Lov" gør følgende Bemærkning: „En af de mærkeligste Almindeliggørelser af den nyere Tids Videnskab er, at selve Love styres af Love". Men Drummond sagde dette først i Slutningen af det 19de Aarhundrede. Joseph Smith fremførte sin Almindeliggørelse i samme Hensigt i 1832, altsaa mer end et halvt hundred Aar før.

(Millennial Star Vol. 67 Nr. 51.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 1. Januar 1906

Undgaa Gæld og Kredit.

For nogen Tid siden blev min Opmærksomhed henledet paa et Tilfælde, der som et Eksempel paa Værdien eller Vigtigheden af en korrekt Fremgangsmaade i Forretningsaffærer er værd at lægge Mærke til. Det viser sig, at i en af vore Byer havde en forenet Handelsforretning eksisteret i mange Aar under afvekslende Bestyrelse. Dens Affærer bleve udførte med saa stor Skødesløshed, at den i Tidens Løb var kommen i en Gæld paa mange Tusind Dollars. Den Undskyldning, der gaves for denne Tingenes Tilstand, var, at formedelst den Fremgangsmaade, der var brugt, nemlig Kredit, havde Forretningen store Pengesummer tilgode, men hvilke paa samme Tid vare fordelte i mangefoldige Smaagæld, som ikke kunde indkasseres. Dens Kunder forsejlede med Betalingen for Varerne. Tilsidst maatte Bestyrelsen søge at finde paa Raad, hvorledes den kunde frelses ud af sin Nød. Man tænkte paa at udsælge det hele, men Aktiehaverne kunde paa Grund af andre paahvilende finansielle Byrder ikke give noget Tilbud, uden derved at skatsætte Aktierne. Det saa i det mindste ud, som det Hele maatte absolut gaa over Styr. Omsider tilbød en af Bestyrelsen at føre Forretningen paa Betingelse af en fast Løn og Enekontrol. Der gjordes Akkord med ham ifølge dette Tilbud, og ingen anden skulde have noget at bestille med Bestyrelsen, og saaledes begyndte han at genopreise Forretningen. Han bekendtgjorde, at fremtidig vilde der ingen Kredit gives, men alt maatte betales kontant. Forandringen havde til Udfald, at efter tre a fire Aars Forløb var Forretningen paa god Fod igen, med hver Gæld betalt, Penge i Banken, og nu trives bedre end nogensinde før.

Hvad man kan lære heraf er Økonomi i Forretningslivet, noget som enhver Sidste-Dages Hellig burde med Alvor lægge sig paa Hjerte. Som et Folk befatte vi os med altfor meget Kredit, ikke alene i Handelens større Affærer, men ogsaa i vore private og mindre Affærer. Det vilde være meget bedre for os, og vor Velstand saavel som vor Sindsro vilde forøges, dersom vi, ligesom den nye Bestyrer besluttede at sætte vore Affærer paa fast Grund, nemlig kontant Betaling for, hvad vi købe eller sælge, og hverken forlange eller give Kredit. Hvorfor? Jo, fordi Kredit leder til Forsømmelighed og til saadan Overdrivelse, som man ikke vilde tænke paa, hvis Alting skulde betales kontant. Det tager 20 pCt. mere til at drive en Forretning paa Kredit end mod kontant Betaling. Det kan ogsaa med Sandhed siges,

at Kreditoren taber saa meget, hvorimod han ved kontant Betaling vilde vinde det. Nogen maa af Nødvendighed erstatte dette Tab enten den, der køber, eller den, der sælger — undertiden begge. Kredit sætter Folk i finansiel Trældom, stiller dem i Mistillid hos andre — lige meget hvor ærlige og oprigtige de monne være, og ofte fordærver et godt Navn og Rygte.

Kredit er ofte Aarsag til Bankerot, og næsten altid ligger som Grund til Mislykke og Fallit. Det drager Mænd i Baand, der ofte bringe dem i Mistillid hos deres Medmennesker, og virker fornedrende paa hele deres Livsvandel. Kun de skyldfri ere Frimænd, og ingen, som er i Gæld, er fri. Af alle Folk paa denne Jord, skulle de Hellige være de mest frie; og for at kunne opnaa deres Hjerters Attraa burde de mer end noget andet Folk være fri for Gæld.

Herren har lært sit Folk at holde sig fra al Overdrivelse og Ekstravagance; og det er lige saa meget en Pligt vi skylde vore Familier, at leve efter, hvad vi har at betale med og vogte dem fra Gæld, som det er at paa enhver anden Maade indvie vort Liv til deres Velfærd og Beskyttelse. At holde sig fri for Gæld af enhver Slags er i Virkelighed Betingelsen, hvorpaa baade vor timelige og aandelige Velværen beror. Mange gode Mænd have ladet sig drage ind i finansiel Trældom paa Grund af deres Familien ekstravagante Fordringer. De fordre Magt, Pragt og Forlystelser uden Hensyn til Familiens Indkomster. Da er det, at de tage Tilflugt til det fordærvelige Kreditsystem, der drager dem dybere og dybere ned i Gæld indtil ikke alene finansiel Forfald, men ogsaa Ruin og Skam overvælder dem. Bedrageri, Løgn, Tyveri og Moralitetens totale Undergang hos dem paafølger, og de gribe til hvilket som helst Middel i deres selvforvoldte Nød.

Der er stor Nødvendighed for, at vi skulde handle økonomisk paa mange Maader for at bevare os fra finansiel Trældom. Hos Farmeren, naar han køber sine Landbrugsredskaber, Vogne og Kareter osv. Hos Familien i Indkøb af Klæder og Fødemidler saa vel som i deres Forlystelser. Saaledes er det ogsaa bleven til en Skik, at ikke alene besøge ethvert Forlystelsessted og Teater om Sommeren, men ogsaa gøre lange Rejser i enhver Retning for at søge Forlystelser og Seværdigheder. Der behøves ingen særdeles lærd Regnemester til at udregne, hvad Enden paa en saadan Kurs vil blive, især naar som i mange Tilfælde Pengene dertil maa laanes.

Naar Midlerne skaffes paa Kredit vil ogsaa Ekstravangancen vedblivende forøges. Folk opmuntres til at tage paa Kredit mere, end de behøve, og de blive sløve og ligegyldige om at betale deres Gæld. Ærlighed burde være hele Folkets Karaktertræk, saa vel som det enkelte Individs, og hvor man bruger megen Kredit, svækkes dette Princip, og Udbetalingen udsættes, medens Pengene benyttes i andre Retninger. De

Hellige burde forstaa, at det ikke er rigtigt og leder til meget Ondt, at bruge laante Penge til Luksusartikler eller nogen som helst Forlystelse, ejheller burde de bruge deres egne Penge dertil, naar der da maa laanes til at anskaffe det Fornødne med. Man burde ikke bruge laante Penge til Luksusrejser, Klædedragt, Forlystelser af nogen Slags, ekstravagante Føde- eller Drikkevarer — ingen af Familien burde tillade eller fordre saadanne Ting, til enhver ærlig Gæld før Nødvendighedens Fordringer er betalt. Det vilde være godt for ethvert ungt Menneske at sætte sig for, altid at leve indenfor sine Midler, betale Alting kontant og bestemt, undgaa Kredit og Laan saa meget som muligt, baade ved Udgift og Indtægt; disse ere gamle men gode Regler. Deres Anbringelse i Hverdagslivet burde eftertragtes af enhver, som ønsker at have Held og Lykke med deres verdslige Affærer, og som vilde lægge en sikker Grundvold for en Karakter, hvorpaa en smuk og ønskelig aandelig Bygning kan bygges.

Til Slutning lad mig sige: Medens der er gode Tider, betal eders Gæld, og da hold eder fri! Betal naar I købe, og før eders Forretninger paa kontant Betaling. Joseph F. Smith.

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et godt Arbejde for Evangeliets Fremme, og ville nu rejse til deres forskellige Hjem som følger: Joseph G. Nielsen fra Kristiania til Manti, Utah; Chris. R. Rasmussen fra Aarhus til Parleys Park, Utah; Wilford Olsen fra Kristiania til Weston, Idaho; George Petersen fra København til Salem, Idaho; Carl J. Larsen fra København til Salt Lake City (paa Grund af daarlig Helbred).

Niels J. Henricksen løses fra at præsidere over Københavns Konference, og rejser til sit Hjem i Salt Lake City.

Beskikkelse. Ældste Niels C. Lund beskikkes til at præsidere over Københavns Konference.

Forflyttelser. Ældste Niels P. Nielsen flyttes fra Aalborg til Aarhus Konference; James C. Jensen fra Aarhus til Aalborg Konf.; Niels C. Jensen fra Bergen til Aarhus Konf.; Nephi Hansen fra Kristiania til Aarhus Konf. og Peter W. Knudsen fra Kristiania til Københavns Konf.

Dødsfald. I Mnt. Pleasant, Utah, den 26de December 1905, Hans Jensen Simpsen, som annammede Evangeliet i Danmark og emigrerede til Utah i 1853. Han var en højagtet Borger og Sidste-Dages Hellig, trofast i Udførelsen af enhver Pligt og levede et eksemplarisk Liv. Han efterlader sin aldrende Hustru og 8 levende Børn og mange Børnebørn. Han naaede den høje Alder af næsten 82 Aar.

Præsident C. D. Fjeldsteds Død.

Christian Daniel Fjeldsted, en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, siden 1884, blev født i Sundbyvester, paa Øen Amager ved København, den 20. Februar 1829. Hans Forældre tilhørte Arbejdsklassen, og han lærte derfor tidligt at arbejde og blev Jærnstøber af Profession. Han mistede sin Fader, da han var ti Aar gammel, og maatte derfor efter bedste Evne i denne tidlige Alder hjælpe til at understøtte sin Moder. Da han var 20 Aar gammel giftede han sig og i Aaret 1851 hørte han for første Gang Evangeliet forkyndt, nærmest ved Samuel Hansen, en Medarbejder paa det Støberi, hvor han selv arbejdede, og den som skriver dette, havde den Ære at besøge ham i hans Hjem paa Amager sammen med denne Broder for at forsøge at bringe Broder Fjeldsteds Hustru til Overbevisning om Evangeliets Sandhed, men de fandt alt andet end en venlig Modtagelse den Gang fra hendes Side. Fjeldsted blev dog ved at virke med Taalmodighed, og de bleve omsider begge døbte den 20. Februar 1853; og hun forblev en trofast Støtte til ham baade som Hustru og Søster i Evangeliet, indtil hun døde i Logan for mange Aar siden.

Broder Fjeldsted begyndte straks at vidne for sine Medarbejdere om Evangeliet, hvilket havde til Følge at han blev afskediget midt om Vinteren, hvilket under saadanne Omstændigheder var det samme som at sige: du skal faa sulte. Herren aabnede dog snart Udvej for ham, idet han fik Arbejde paa et andet Støberi, og her var det, at en norsk Mand, Carl Fjeld kom til at arbejde sammen med ham, og af ham blev overbevist om Sandheden, og siden blev den første Sidste-Dages Hellig i Kristiania, og den første Forstander for Kristiania Gren.

Kort efter han indkom i Menigheden, blev Broder Fjeldsted ordineret til det mindre Præstedømme og beskikket til at virke som Hjemme-Missionær paa Amager, og der blev jevnlig afholdt Forsamlinger i hans eget Hus, og i andre Byer paa den Ø, ofte under megen Forstyrrelse og Optøjer af Pøbel.

I en Konference afholdt i København den 25. Juli blev Broder Fjeldsted ordineret til Ældste og beskikket til Missionær i den Konference, og Aaret efter blev han beskikket til at præsidere over Aalborg Konference, hvor han udførte et stort Arbejde, de to Aar som han indehavde denne Stilling. I Aaret 1858 emigrerede han tilligemed sin Familie til Utah, og kom til at bo i Sukker-Ward, lidt udenfor Salt Lake City, hvor han ligesom alle fattige Emi-

granter maatte tage fat paa haardt Arbejde for at ernære sin Familie. Han blev ordineret til Medlem af de Halvfjerds Kvorum, den 5. Februar 1859, og i Aaret 1867 kaldet og sendt paa Mission til Skandinavien tillige med en Del andre Brødre, der alle rejste med Oksebefordring over Bjærge og Sletter, 1000 Mile, hvilket tog dem otte Uger. Ved Ankomsten til København blev han igen beskikket til at præsidere over Aalborg Konference, og senere blev han beskikket som omrejsende Ældste i de skandinaviske Lande under Præsident N. C. Flygare, og tilsidst, (paa denne Mission) til at præsidere over Kristiania Konference, indtil han 1870 blev løst fra sin Mission og kom hjem. To Aar efter sin Hjemkomst blev han kaldet til at virke som Missionær blandt Skandinaverne i den nordlige Del af Utah, og flyttede derfor til Logan i Cache Dalen, hvor hans Hjem var indtil hans Død.

I Aaret 1881 blev han kaldet af Præsident John Taylor til at gaa som Missionær til Skandinavien, denne Gang for at præsidere over hele den skandinaviske Mission, og efter at have fyldt dette Kald i to og et halvt Aar, kom han tilbage i 1884 og blev da af Præsident Woodruff ordineret til en af de syv Præsidenter over Halvfjerds.

I 1886 blev han igen kaldet til at udføre en Mission til Skandinavien, for at afløse Præsident Flygare, og var borte fra sit Hjem i fire Aar paa den Mission. Ved sin Hjemkomst fandt han Virksomhed nok iblandt de Halvfjerds, idet han rejste omkring i de forskellige Byer og Settlementer for at ordne dem og oplære Brødrene om deres Pligter, og paa den Maade var al hans Tid optaget, indtil han i 1897 blev kaldet til at udføre en speciel Mission til Byen Chicago, sammen med andre Brødre, og det lykkedes dem samme Aar at faa en Gren af Kirken organiseret der, som for det meste bestod af Skandinaver.

I April 1901 begav han sig paa sin sidste Mission til Skandinavien og kom tilbage i August Maaned forrige Aar. Nedbrudt paa sit Helbred maatte han søge Lægehjælp og blev indlagt paa de Sidste-Dages Helliges Hospital, hvor han henlaa i fem Uger indtil han døde, Lørdag den 23. December.

Han var ved sin fulde Bevidsthed til det sidste Øjeblik, og havde imødeset Enden paa sin jordiske Løbebane i flere Uger med fuldkommen Sindsro og Længsel efter det glædelige Møde hinsides Sløret, hvor saa mange af hans Ungdoms trofaste Venner allerede befinde sig, og hvor han ogsaa har en Del af sin Familie.

Saliggørelsens Evangelium
for Levende og Døde.
(Af C. C. A. Christensen.)

(Fortsat fra Side 14.)

Kunne de Døde tro? bliver derfor det næste Spørgsmaal.

Dersom de fremdeles ere intelligente Individer, som Aander, efter Døden, og kunne være i en Tilstand enten af Lyksalighed eller Ulyksalighed, saa maa de være i Besiddelse af Følelse og Fatteevne, Dømmekraft, Viljekraft og andre sjælelige Evner, i deres Opholdssted hinsides Graven, eller ogsaa slet ikke være til i individuel Betydning. Der kan da ikke være Tale, hverken om Sorg eller Glæde for dem som en Gang vare levende, intelligente Personer her i Livet, og det er den Slutning som saa mange af vor Tids saakaldte Fritænkere ere komne til, ved at tænke over de urimelige Lærdomme, som de blive stoppede fulde af i Børneaarene, ofte imod deres eget Ønske og Tilbøjelighed.

Vi vil her fremsætte de Sidste-Dages Helliges Tro og Anskuelser om Frelse for de Døde, og dertil paaminde vore Læsere om at erindre de ovenfor anførte Skriftsteder fra det Nye Testamente.

Vi tro, at Gud er Menneskeslægtens himmelske Fader, og at hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, som var een iblandt mange Brødre, blev udset til at være deres Frelser, endogsaa før Verden blev skabt. Dette vil maaske for nogle behøve mere Forklaring, men vi ville her kun erklære, at dette er de Helliges Tro. Menneskeslægtens Historie viser, at de tidligt henfaldt til Synd og Død og mange Savn og Lidelser paafulgte. Endvidere lærer Bibelen os, at Gud sendte Profeter og andre af sine Tjenere til disse Syndere, for at vise dem paa bedre Vej til deres eget Vel, men langt fra altid med et heldigt Resultat. Mange fik ikke engang se eller høre noget om disse Herrens Tjenere, og døde i Uvidenhed om noget bedre end det, de havde erholdt gennem deres Forfædre. Mange smaa Børn døde ogsaa, uden Evne eller Anledning til at fatte eller modtage noget, uden det som alene behøvedes til Legemets Næring. Disse og tusinde andre Omstændigheder, som disse ikke havde havt nogen Del i at frembringe, gjorde dem uansvarlige for en retfærdig Domstol, og især hvor Dommeren tillige var Fader til de stakkels uvidende Syndere. Da han, af Grunde, som vi ikke forstaa, ikke til alle Tider havde sine Repræsentanter eller bemyndigede Sendebud iblandt den faldne Menneskehed, men lod lange Mellemrum hengaa i Tiden uden at sende nogen — og selv naar han havde dem paa Jorden, saa var det dem umuligt, at række frem til alle deres egne Samtidige — saa var det, at Gud ordnede det saaledes, at de, som ikke fik Anledning i deres jordiske Levetid, kunde i Aandeverdenen efter Døden faa den samme Lejlighed som de andre.

Vil det gavne dem noget? Ja, dersom de ville tro Evangeliets Principper, ligesom Menneskene maa gøre her i Livet. Hvad mere maa de gøre? De maa omvende sig, de maa angre de Synder, som de begik her i Livet, enten det skete i Uvidenhed eller med Forsæt. Det samme maa de levende gøre her paa Jorden, naar de høre Evangeliet eller Frelseplanen forkyndt. Hvad mere? Her maa de vente paa at faa Hjælp. Hvorfor? — Fordi, „at uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme i Guds Rige eller Kirke." (Joh. 3, 5.). Det maa de levende gøre ved at blive døbte, men det kunde de Døde ikke gøre. Ere de dermed afskaarne fra at faa fuld Del i Saliggørelse? Nej! — Der er Frelse for de Døde ved Daab, ligesom der er for de levende, og der er Daab for de Døde i Forbindelse med deres Tro og Omvendelse, som de selv ere i Stand til at udføre i Aandeverdenen, men Daab maa deres genlevende Slægtninge her paa Jorden udføre for dem, saa de kunde opnaa Frelse, ligesom de levende ved at adlyde disse Evangeliets Grundprincipper.

Dette Princip blev lært og praktiseret i Apostlenes Dage, og var saa velforstaaet af de Hellige den Gang, at Paulus henviser dem til denne Kendsgerning, for at bringe dem til at indse deres Taabelighed og inkonsekvente Handlemaade ved at forrette Daab for de Døde, naar de ikke troede paa Opstandelsen, og følgelig vilde denne Ordinans ikke kunne gavne dem i mindste Maade.

Disse Kristne havde samme Ide, som mange af Nutidens Kristne, og som de jødiske Saducæer havde i Frelserens Dage, nemlig at Sjælen eller Aanden ophørte at være sig selv, efter at den forlod sit jordiske Tabernakkel, og Paulus maatte derfor paany lære dem om dette mest vigtige Grundprincip, endskønt det var saa kort Tid efter Frelserens personlige Opstandelse, og medens Øjenvidner til denne herlige Begivenhed endnu vare i Live og derfor skrev han:

„Hvad monne ellers de gøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1 Kor. 15, 29.—30.).

Men hvorledes vilde de Døde komme til Kundskab om Saliggørelsens Evangelium? — Paa samme Maade, som de levende! — Ligesom Frelseren selv gik til Aandernes Verden, medens hans afsjælede Legeme henlaa i Graven, saaledes gjorde hans Apostle og andre af hans Tjenere, naar de døde, og de, saavel som en stor Skare af andre hensovede Hellige, have fortsat, i Aandernes Verden med at forkynde Evangeliet for de Døde, saa at de paa Dommens Dag maa staa ansvarlige for Gud og dømmes lig andre Mennesker i Kødet, og derefter erholde enten Lyksalighed eller ogsaa komme til at lide Følgerne af deres Forsømmelse.

(Fortsættes).

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges's skandinaviske Mission fra 1 Januar til 31 December 1905.

Missionspræsident: J. M. Christensen / Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total	Lokale Præstedømme: Missionærer	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indendørs	Udendørs
Aalborg....	5	2	11	9		22		8	4	6	5	223	246	65	311	45	15	51	10	7	3	22469	7131	9970	31018	5902	843	
Aarhus	5	2	9	11	1	23		18	10	12	6	321	367	123	490	46	35	24	18	9	8	24814	5181	8949	33462	4208	723	
Kjøbenhavn	7	2	13	4	1	20	1	26	13	17	7	458	522	113	635	82	24	62	14	7	8	20418	3621	8254	29896	4864	699	
*Missionskontoret.....		3	1			4																						
Totalsum Danmark....	17	9	34	24	2	69	1	52	27	35	18	1002	1135	301	1436	173	74	137	42	23	19	67701	15933	27173	94376	14974	2265	
Bergen.....	4	3	4	7		14		2	6	12	1	183	204	43	247	28	5	10			2	12184	730	4632	25063	5296	598	6
Kristiania..	8	1	10	15	2	28	2	33	31	26	14	799	905	259	1164	75	26	42	3	9	7	28995	2847	10265	26880	9692	1452	16
Trondhjem.	6		3	16		19		4	3	5	1	91	104	25	129	29	6	10	6	5		9918	2377	4387	17727	6356	610	8
Totalsum for Norge.......	18	4	17	38	2	61	2	39	40	43	16	1073	1213	327	1540	132	37	62	9	14	9	51097	5954	19284	69670	21334	2660	30
Totalsum for Missionen....	35	13	51	62	4	130	3	91	67	78	34	2075	2348	628	2976	305	111	199	51	37	28	118798	21887	46457	164046	36308	4925	30

* log Jens Jensen er beregnet med Missionskontoret.

Præsident J. M. Christensens Tur til Jylland.

Ifølge Instrukser fra Præsident Joseph F. Smith med Hensyn til at købe en Byggegrund til et Missionshus og Forsamlingslokale i Aalborg, rejste Præsident J. M. Christensen derover den 13. Januar og Søndag den 14. overværede Søndagsskolen og de to Møder, der begyndtes Kl. 2 og 8, og begge Møderne vare vel besøgte af Hellige og Fremmede. Efter grundig Undersøgelse af Forholdene og enig derom med Ældsterne, som virke der, og en Ven, Hr. Olsen, købtes den 17. Jan. en Grund 60 × 104 Fod, beliggende ved Svends- og Valdemarsgade, midt i Byen og i det nye Kvarter. Kontrakten blev underskreven den 20. Jan., og Prisen var 6000 Kroner. Der var adskillige andre Byggegrunde tilbudte, men denne havde flere Fortrin for de andre og vil uden Tvivl behage alle vedkommende.

Søndagen den 21. rejste Præsidenten til Randers, hvor han ligeledes overværede Søndagsskolen og Eftermiddags- og Aftenmøderne, og mange Fremmede indfandt sig det. Han rejste til Aarhus samme Aften, opholdt sig der Mandagen og overværede et Møde om Aftenen. Tirsdagaften gik en Familie i Daab og sluttede en hellig Pagt med Herren. Præsident Christensen ankom til København med Dampskibet fra Aarhus Onsdag Morgen den 23. og følte sig godt tilfreds med, at hans Rejses Maal var lykkedes.

Den nye Udgave af Salmebogen er endelig kommen fra Trykkeren hen til Bogbinderen og vil kunne faas paa Missionens Lager om en Uges Tid. Det har varet længe, men Skylden er ikke fra vor Side. Vi haabe, at den maa findes at være alt, hvad der under Omstændighederne kunde forventes. Der er sket ikke faa Forandringer, alt i den Hensigt at forbedre den, hvorfor vi haabe paa en skaansom Kritik.

Ligeledes er nu udkommet en ny Udgave af „Frelsens Plan", et Skrift paa 24 Sider i Omslag, og „En Sandheds Røst", samme Størrelse, begge paany gennemsete for Rettelser.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).